

at en Minister tog i den Grad fejl af en Mand, at han maatte glæde sig over, at der var endnu en Betingelse, som skulde opfyldes.

Men jeg anser ikke en Diskussion om dette Emne for at være frugtbar i Øjeblikket. Det, som ligger for her, er det rent praktiske: Vil man stemme for en positiv Løsning, og vil man stemme for en Løsning, hvorefter man vil gaa ind paa dette dogmatiske Standpunkt? Der er nemlig mange flere Dogmatikere til end Teologerne, jeg er endda nær ved at tro, at der er Folk udenfor Teologernes Kreds, der er større Dogmatikere end Teologerne, efter dette dogmatiske Princip, at Kvinder og Mænd skal have akkurat lige Adgang til Embeder og under lige Betingelser. Naar vi tager dette Princip dogmatisk, er jeg ikke Tilhænger af det, og jeg kunde, skønt det ganske vist er paa et helt andet Omraade, sige, at dette Ting dog har vist, at det heller ikke saadan ubetinget er Tilhænger af Lighed mellem Kvinder og Mænd, thi det Forslag, vi vedtog for lidt siden vedrørende Barbering paa Søn- og Helligdage o. s. v., viser jo, at vi ogsaa kan tage Hensyn til de naturlige Forhold, hvor det byder sig. Dogmatikken gælder altsaa ikke i alle Forhold.

Saa bliver der talt om, at disse to Forslag er ikke klare, de er dobbelttydige. Nej, det er netop det, de ikke er. Jeg tror ikke, der er det mindste dobbelttydige i dem, thi det, der siges, er, at Kvinderne skal tilfredsstille de almindelige Betingelser for at faa Adgang til Præsteembeder ogsaa til at begynde med, men de skal tillige tilfredsstille det Krav, at der skal være en Menighed, der ønsker en Kvinde til at være Præst for sig, og det vil jo rimeligvis kunne ske, at en Menighed kommer med et saadant Ønske og en saadan Indstilling, naar den kender en Kvinde, der har en saadan Virksomhed bag sig, at Menigheden finder, at hende vil den være tjent med; jeg tror da ogsaa, at Kvinderne saa vil være vel tjente med at have en saadan Kvinde til Banebryder paa den præstelige Virksomheds Omraade. Jeg tror derfor ikke, at der er nogen som helst Vanskelighed ved Forstaaelsen af dette, og jeg behøver ikke at komme udførligt ind paa det, som den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti (J. Oskar Andersen) udviklede saa udførligt baade om Byzantinisme og om mange andre Ting; han gik endogsaa saa vidt, at han var ved at tvivle om, hvorvidt jeg havde sand Interesse for den danske Folkekirke. Nu ja, naar Folk har en Sag, som de skal forsvare, hvor der skal ledes stærkt om Grunde, har man vel ogsaa Lov til at tage saadanne

med; men jeg tror nu alligevel ikke, at de er saa heldigt. Det, som det ærede Medlem er saa overmaade bange for, er ikke blot Byzantinismen, som jeg helt skal forbigaa; men det er ogsaa Independentismen. Ja, det forstaar sig, han er bange for, at den enkelte Menighed skal tiltage sig en Ret, som den ikke skulde tiltage sig, før hele Kirken var hørt. Og her er vi jo ved Forskellen. Den højtærede Kirkeminister vilde gerne have mig slaaet i Hartkorn med den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti, men det vil ikke lykkes, thi der er alligevel en ret betydelig Forskel, og denne Forskel ligger i det ærede Medlems Omtale af, hvordan Kirken skal høres. Jeg blev ikke ganske klar over det, men jeg synes, jeg hørte lidt om, at Biskopperne og samtlige Menighedsraad skulde samvirke, og der skulde maaske ogsaa være et Flertal iblandt dem, for at en Kvinde kunde blive Præst. Det er noget helt andet, og det, der foresvæver det ærede Medlem, er vel sagtens, som han da ogsaa var inde paa: Centralorganet for den danske Folkekirke, som skulde skabes, og som saa skulde høres.

Jeg har ingen rigtig Tro til, at dette Centralorgan bliver skabt, og derfor tror jeg, at vi hellere maa blive paa den Virkelighedsgrund, hvor vi færdes. Jeg føler mig overbevist om, at der ingen Fare er ved at vedtage Ændringsforslag Nr. 1; jeg er vis paa, at hvor Menighedsraadets Flertal sammen med Menighedens Flertal ønsker en Kvinde til Præst, vil Valget ogsaa træffe en Personlighed, som vil gøre Præstestanden ikke Skam, men tværtimod Ære. Derfor ønsker jeg denne positive Løsning, og saa vil jeg overlade til Tiden og Udviklingen, om der vil blive kaldet en eller flere kvindelige Præster i den danske Folkekirke, og om det vil ske i Løbet af et eller flere Aar. Jeg tror, vi rolig kan overlade dette til Tiden og lade mange af de teoretiske Vanskeligheder og Besværligheder, som Folk synes at have med sig selv, fare. Jeg tror, det virkelige Liv vil forme Forholdene paa en anden Maade, end vi her tænker os.

Jeg skal blot endnu gøre en lille Bemærkning til den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti, som dog paa en Maade endte rigtigt, idet han anbefalede sit Parti at stemme for det subsidiære Forslag Nr. 2. At han kom til denne Slutning gennem lange og trange Overvejelser, har i den Forbindelse ikke saa overordentlig meget at sige, han kom jo gennem Vanskelighederne og naaede til det rigtige Standpunkt.